



**ADVIES OVER HET VOORONTWERP VAN WET HOUDENDE MAATREGELEN IN DE STRIJD
TEGEN DE OVERMATIGE SCHULDENLAST VAN CONSUMENTEN EN TER BESCHERMING VAN
ONDERNEMINGEN IN MOEILIKHEDEN**

Het Koninklijk Verbond van de Vrede- en Politierichters (KVVP) nam kennis van het bovenvermelde voorontwerp dat in een nieuwe procedure tot invordering van consumentenschulden voorziet, en in maatregelen om de kosten van uitvoering van het rechterlijk betalingsbevel te beperken.

Het KVVP en de Conferentie juichen het voornemen van de Minister toe om de schuldenproblematiek bij de consumenten daadwerkelijk aan te pakken door een nieuwe procedure in te voeren die tot doel heeft de kosten van een gerechtelijke invordering van schulden en van de latere gedwongen uitvoering ervan te beperken enerzijds en om de financiële moeilijkheden van de schuldenaars vroeg te detecteren en deze schuldenaars af te leiden naar de schuldhulpverlening om te vermijden dat zij door bijkomende invorderings- en uitvoeringskosten in een uitzichtloze schuldenpiraal terechtkomen anderzijds.

Bij dat alles mag uiteraard de schuldeiser niet uit het oog verloren worden. De vrederechters zijn van oordeel dat elke schuldeiser recht heeft op betaling van zijn schuldvordering, ongeacht de hoogte daarvan. De kosten om deze betaling te bekomen moeten echter zoveel mogelijk beperkt worden en het opzet van de wetwijziging mag niet het vergemakkelijken van het bekomen van een uitvoerbare titel voor de schuldeisers zijn.

De vrederechters staan dus volledig achter de hoofdgedachte van het ontwerp, zijnde voor schuldenaars in financiële moeilijkheden de opbouw van bijkomende schulden van een gerechtelijke procedure en gedwongen uitvoering vermijden.

I. De vrederechters juichen de volgende principes uit het voorontwerp toe:

1) artikel 2: ambtshalve toepassing van de exceptie van verjaring bij invordering van consumentenschulden

De consument roept inderdaad zeer vaak geen exceptie van verjaring in omdat dit begrip voor de niet-juridisch geschoolde schuldenaar onbekend is.

Consumentenbescherming is slechts effectief bij ambtshalve toepassing van middelen die de consument te zijner bescherming kan inroepen.

2) artikelen 3 en 10: uitbreiding van de materiële bevoegdheid van de vrederechter tot alle vorderingen in verband met consumentenschulden

Terecht vermeldt de memorie van toelichting (hierna afgekort: MvT) op blz. 11 dat de vrederechter, naast nabijheidsrechter, ook deskundig is wat consumentenschulden betreft. De vrederechter is de natuurlijke rechter van de consument voor geschillen over de dagdagelijkse consumptie (energie, water, aankoop van gebruiksvoorwerpen, ziekenhuisrekeningen, enz.).

Er moet evenwel vermeden worden dat het begrip consumentenschulden dermate ruim wordt opgevat dat ook geschillen tussen ondernemingen en consumenten die een bijzondere specialisatie vergen en die niet thuishoren in de algemene bevoegdheid van de vrederechter als laagdrempelige nabijheidsrechter, aan de bevoegdheid van andere, reeds gespecialiseerde rechtsmachten zouden onttrokken worden (bv. bouwgeschillen; kredietovereenkomsten andere dan consumentenkrediet).

Invorderingen van huurgelden door een onderneming lastens een consument zouden eveneens uitgesloten moeten worden, aangezien er anders een conflict zal ontstaan tussen de territoriale bevoegdheidsregels van de artikelen 629,1° Ger.W. (ligging van het gehuurde goed) en het nieuwe artikel 628,5° Ger.W. (woonplaats van de huurder).

3) artikel 7: dwingende territoriale bevoegdheid van de vrederechter van de woonplaats van de consument voor de invordering van consumentenschulden

Zoals in het voorontwerp terecht vermeld wordt, kent de lokale vrederechter de situatie van de consument in zijn kanton beter (namelijk wanneer hij dezelfde consument regelmatig als verweerder ziet terugkeren).

Aan de eventuele beslissing van de vrederechter om de partijen op te roepen (nieuw art. 1383/6, § 4, derde lid Ger.W.) zal de consument weinig tot geen gevolg geven wanneer hij uit een ander kanton, mogelijks aan de andere kant van het land, moet komen.

Bovendien zorgt een consequente toepassing van deze regel voor een veel betere spreiding van de werklast tussen de vredegerichten: de overbevraging van de huidige “facturenkantons” doordat grote schuldinvoerders hun vorderingen concentreren voor de rechter van hun eigen zetel, zal vanzelf verdwijnen. De technische voorzieningen en de kennis die nodig zijn voor de behandeling van rechtsvorderingen tot betaling van consumentenschulden zijn op elk vredegericht aanwezig.

Deze bevoegdheidsregel, zoals terecht beklemtoond bij de bespreking van art. 16 van het voorontwerp op blz. 24 MvT, houdt ook de wettelijke bekrachtiging in van het beginsel dat de territoriale bevoegdheid voor invorderingen bij consumentenzaken bepaald wordt door het “haalbaar” karakter van de schuld (artikel 1247, tweede lid van het Oud Burgerlijk Wetboek; Arrondrb. Leuven 24 november 2021, *T.Vred.* 2023, 82, noot REINGRABER).

Veiligheidshalve zou deze regel nog als volgt kunnen hernomen worden in het nieuwe artikel 1383/6, § 4 Ger.W.: “(...) spreekt de in artikel 628,5° bedoelde vrederechter zich uit over de gegrondheid van de vordering bij wijze van beschikking”.

4) artikelen 10, 13 en 16: vervanging van de kostelijke dagvaarding als wijze van inleiding van de gerechtelijke procedure in de effectieve fase door een procedure op verzoekschrift voor vorderingen tot maximaal € 5.000

De schuldenaar die zijn schuld niet komt betwisten of die enkel gemak van betaling komt vragen aan de rechter ziet zijn schuld die vaak slechts een paar tientallen euro bedraagt nu verveelvoudigd

worden (een gemiddelde dagvaarding kost rond de € 150 (te verdubbelen zo zij vertaald zou moeten worden), de minimale rechtsplegingvergoeding is momenteel € 112,5, het rolrecht bedraagt € 50) door het enkele feit dat de zaak voor de vrederechter gebracht wordt.

De vrederechters moeten met lede ogen aanzien hoe zij wettelijk verplicht zijn de schuldenproblematiek in de hand te werken in plaats van de consument in moeilijkheden te beschermen. De vrederechters zijn blij vast te stellen dat ook de Minister dat ernstige probleem onderkent (art. 13, blz. 16 MvT).

5) digitale inleiding van de procedure bij de vrederechter bij niet-betwisting (artikel 15), bij doorverwijzing (op verzoek van de onderneming) na weigering van IOS-procedure (artikel 17) en bij doorverwijzing na betwisting hetzij over het afbetalingsplan (artikel 18), hetzij over de gegrondheid van de vordering (artikel 19)

Een correcte digitale inleiding van de vordering zal de werklast van de griffier aanzienlijk verminderen (geen overtypen meer van de gegevens van de partijen en van de vordering).

De technische voorzieningen zijn daarvoor voorhanden bij de vredegerichten in de vorm van het **centraal register voor de bescherming van de personen**, dat technisch aangepast of uitgebreid kan worden voor de digitale indiening van verzoeken tot aflevering van uitvoerbare titels voor de betaling van consumentenschulden. Het is niet nodig en absoluut ook niet gewenst hiervoor een apart platform te ontwikkelen of een bestaand, maar niet compatibel platform te gebruiken. Indien daar toch toe beslist zou worden, spreekt het vanzelf dat dit platform door de overheid ontwikkeld en beheerd zal moeten worden, en niet door een of meerdere actoren bij de gerechtelijke invordering.

Zie hierover ook verder randnummer 21.

6) artikel 16: behoud van de bevoegdheid van de vrederechter om, naast de naleving van de vormen, ook de gegrondheid van de vordering te controleren (nieuw art. 1383/6, § 4 Ger.W.)

Hoewel de vrederechters de voorkeur geven aan een persoonlijk gesprek met de schuldenaars op een zitting van het vredegerecht, geven de cijfers aan dat de schuldenaars de drempel naar het vredegerecht vaak nog te hoog vinden of dat zij de zin van een verschijning voor de rechter niet (meer) inzien en in groten getale verstek laten gaan.

Elke individuele consument die toch voor de rechter verschijnt, oefent evenwel slechts zijn grondrecht uit om verweer te bieden voor een onafhankelijke rechter en om daarover gehoord te worden.

Waar nog aanvaard kan worden dat ondernemingen de spelregels van het handelsverkeer kennen en de gevolgen kunnen inschatten van de afwezigheid van verweer, staat vast dat de consument, en zeker de juridisch ongeschoolde consument en de consument in armoede, noch de kennis, noch de reflex heeft om voor zijn rechten op te komen en zich uit eigen initiatief daadwerkelijk te verweren tegen ondernemingen. Een onbetwiste vordering staat dus niet gelijk met een onbetwistbare vordering: vaak weet de consument eenvoudig niet dat de schuld betwistbaar is, of heeft hij niet (meer) de moed of de skills om te protesteren. Er moet dus gepoogd worden om de consument voor de rechter te brengen (bv. op aansporen van de sociale dienst van het OCMW). Alleszins menen de vrederechters dat uiterst omzichtig omgesprongen worden met het voornemen om de procedure voor consumentenschulden om te keren door de (onwetende) consument (die deurwaardersaanmaningen

en dagvaardingen vaak niet eens leest, laat staan begrijpt) actieve verplichtingen op te leggen om zijn grondrecht af te dwingen om gehoord te worden door een onafhankelijke rechter.

Indien toch zou beslist worden om geen zittingen meer te organiseren omdat de opkomst van de consumenten te laag is, is het van uitermate groot belang dat de rechterlijke controle over de gegrondheid van de vordering ook in een schriftelijke procedure op eenzijdig verzoek gehandhaafd blijft. De vrederechters steunen in dat geval het voornemen uit het wetsontwerp om de vordering door de vrederechter niet alleen te laten controleren op onrechtmatige bedingen (nieuw art. 1383/6, §4, tweede lid Ger.W.), maar ook om de grondheid van de gevorderde hoofdsom zelf te laten beoordelen, aangezien het een wijdverbreide praktijk van grote invorderaars is diverse schadevergoedingen en kosten in de facturen te vermommen als zogezegde geleverde contractuele prestatie (bv. kosten van niet-bewezen aanmaningen die als hoofdsom in de factuur verwerkt worden en die in feite eenvoudige verhogingen van de schuld wegens laattijdige betaling zijn; aanrekening van meerdere ingebrekestellingen voor dezelfde schuld; in het geval van telecommunicatie: aanrekening van de eenzijdig bepaalde tegenwaarde van verhuurde en in werkelijkheid waardeloze routers, digiboxen en andere toestellen zonder dat een poging werd ondernomen om deze verhuurde goederen eerst terug te vragen).

Het is belangrijk dat de tekst van de wet uitdrukkelijk bepaalt dat de uitspraak van de rechter een beschikking ten gronde is (medeondertekend door de griffier) en geen puur administratieve akte.

7) artikel 16: de verplichting voor de gerechtsdeurwaarder om na het verkrijgen van de beschikking van de vrederechter een precieze eindafrekening aan de consument voor te leggen, vooraleer tot betekening en uitvoering te kunnen overgaan (nieuw art. 1383/6, § 5 Ger.W.), die vele vrederechters trouwens nu reeds in hun veroordelende vonnissen opnemen.

8) artikel 25: bevoegdheid van de vrederechter om de situatie van overmatige schuldenlast te beoordelen (nieuw art. 1390octies, § 6 Ger.W.)

9) artikel 33: het gemeengemaakt beslag en het verhinderen van uitvoeringskosten per individuele schuldvordering. Het is vooral de uitvoering van de rechterlijke titel die op het terrein voor grote problemen zorgt door de betekening van vaak overbodige exploitatie.

II. Een belangrijk aandachtspunt dat in het voorontwerp onvoldoende uitgeklaard wordt zijn de precieze kosten van de gerechtelijke invordering volgens de nieuwe procedure:

10) er is niet voorzien in een noodzakelijke aanpassing van artikel 4 van de wet van 19 maart 2017 over het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand, nodig om de procedure voor de vrederechter vrij te stellen de bijdrage (van momenteel € 24) in het Begrotingsfonds.

11) evenmin is er sprake van een aanpassing van artikel 279.1 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten om de IOS-invorderingsprocedure vrij te stellen van de verplichting tot betaling van rolrecht (van momenteel € 50 per procedure).

12) het is weliswaar duidelijk dat de voorgestelde procedure de kosten uit de klassieke gerechtelijke invorderingsprocedure (MvT blz. 3), zijnde de dagvaardingskosten, de zgn. "pro deobijdrage" en de

rechtsplegingvergoeding, zal uitsluiten, maar deze uitgespaarde kosten worden in het voorontwerp vervangen door volledig nieuwe, waarover helemaal geen duidelijkheid verschaft wordt. Aan de gerechtsdeurwaarders wordt immers een groot aantal bijkomende verplichtingen (brieven, huisbezoeken enz.) opgelegd vooraleer zij de vrederechter kunnen vatten om een uitvoerbare titel uit te lokken. Voor deze extra prestaties wordt op blz. 7 van de MvT gewag gemaakt van een “*bijkomende forfaitaire en billijke vergoeding voor de gerechtsdeurwaarder*” ten laste van de consument, evenwel zonder verdere specificatie (op blz. 6 van de MvT wordt enkel gezegd dat deze vergoeding “*beperkt*” zou zijn) en zonder dat precieze tarieven vernoemd worden. Er wordt meer bepaald in diverse nieuwe vergoedingen voor de deurwaarder voorzien in de artikelen 14 (nazicht stukken en solvabiliteitscontrole) en 15 (een eerste vergoeding voor het plaatsbezoek, een tweede voor het betekenen van een aanmaning) van het voorontwerp. Het is de vrees van de vrederechters dat deze kosten de kostprijs van de vroegere dagvaarding en rechtsplegingvergoeding zullen evenaren of zelfs overstijgen. Het opzet van het voorontwerp, namelijk vermijden dat de consument die in gebreke blijft zijn facturen te betalen met bijkomende kosten opgezadeld wordt, dreigt daarmee volledig verloren te gaan.

De vrederechters vragen bijgevolg enerzijds meer transparantie door het vastleggen van de tarieven van deze deurwaarderskosten in de wet zelf (informeel -het blijkt dus uit geen enkele tekst- werd gesproken van € 50 forfaitair voor alle prestaties verricht in de voorafgaande controlefase (vanaf de opzoeking in het CBB tot en met het plaatsbezoek) en van € 125 voor de prestaties verricht in de effectieve invorderingsfase (vanaf het klaarmaken en verzenden van het dossier tot en met de verplichte verzending van de afrekening na de rechterlijke titel), en niet bij Koninklijk Besluit. De vraag stelt zich of deze kosten in artikel 14 van het ontwerp niet forfaitair kunnen bepaald en beperkt worden tot bv. € 100 per invordering. Dit biedt ook rechtszekerheid aan de schuldeiser die deze kosten moet voorschieten.

De vrederechters stellen anderzijds voor om de voorafgaande prestaties van de gerechtsdeurwaarder uit te sluiten. Zij trekken vooreerst de efficiëntie en de effectiviteit van deze voorgaande kostelijke maatregelen in twijfel (de gerechtsdeurwaarder zal bij het “*stelselmatig plaatsbezoek*” bedoeld op blz. 6 van de MvT, allicht meestal voor gesloten deuren staan, ook als de consument thuis is). Het weglaten van deze verplichtingen zal de consument bovendien hoge kosten besparen. Het garandeert ten slotte ook een objectievere beoordeling van de vordering. Zelfs al is hij een openbaar ambtenaar, de gerechtsdeurwaarder treedt immers hoe dan ook op in opdracht de schuldeiser. Hij handelt bijgevolg per definitie steeds in het belang van zijn cliënt en zal niet geneigd zijn maatregelen te nemen die nadelig zijn voor zijn opdrachtgever. De eerste stap in de gerechtelijke invordering moet bijgevolg niet de controle van de facturen door de gerechtsdeurwaarder zijn, maar wel een eerste objectieve controle van de vordering door de vrederechter: hij kijkt niet alleen de correcte toepassing van de regels over de onrechtmatige bedingen en van de verjaring na, maar controleert ook de inhoud van de gevorderde hoofdsommen en zuivert de factuur van onderdelen die daar niet in thuishoren of die eenvoudig niet verschuldigd zijn (inningskosten, aanmaningskosten, als hoofdsom vermomde kosten enz.).

Kunnen de voorafgaande prestaties van de gerechtsdeurwaarder eventueel niet vervangen worden door een verplichte oproeping in verzoening (kosteloze procedure) voor de vrederechter na digitale mededeling van het dossier, gevolgd door een automatische voortzetting van de digitale behandeling ten gronde (zonder proceskosten) bij verstek of bij gebrek aan akkoord?

Niets staat eraan in de weg dat eerst de uitvoerbare titel wordt gevraagd (weze het met uitsluiting van extra kosten zoals bijdrage in het Begrotingsfonds en rolrecht) en dat de gerechtsdeurwaarder pas daarna met deze titel in de hand de schuldenaar bezoekt en een solvabiliteitscontrole uitvoert

(eventueel af te sluiten met een bericht van vaststelling van niet-bevinding) vooraleer tot daadwerkelijke betekening van het betalingsbevel over te gaan.

Het volstaat dat het Mach-computersysteem in een automatische kennisgeving (bij voorkeur: verplichte oproeping) aan de schuldenaar van de indiening van het verzoek door de deurwaarder voorziet, zodat hij de kans krijgt zich tegen de voortzetting van de procedure te verzetten of om een afbetalingsplan te verzoeken. Er kan in een wachttermijn voorzien worden vooraleer de gerechtelijke procedure na de indiening van het verzoek verder gezet wordt.

III. Bijkomende opmerkingen en suggesties tot aanpassing:

13) Artikel 10: niet-toepassing van de procedure op invorderingen door de overheid

Volgens de MvT (blz. 13) moet de overheid niet naar de rechter stappen om betaling te krijgen van haar vorderingen tegen consumenten.

Er wordt niet ingezien waarom consumenten geen rechterlijke bescherming mogen genieten tegen schuldvorderingen van de overheid (bv. parkeerretributies bij dwangbevel geïnd door de gemeente zelf).

14) Artikel 12: bij betwisting door de consument vindt de invordering plaats volgens het gemeen recht

Volgens de memorie van toelichting (blz. 4 en 15) verloopt de procedure ook in geval van betwisting elektronisch via het Centraal Register. Dat blijkt niet uit de tekst van artikel 12 dat eenvoudig het gemeen recht van toepassing verklaart in geval van betwisting: het gemeen recht is de invordering bij dagvaarding.

15) Artikel 16: onderzoek van de vordering door de vrederechter

Het wetsontwerp zou er in het art 1383/6, § 4 , derde lid Ger.W. bijkomend in moeten voorzien dat de vrederechter ook de mogelijkheid heeft om bijkomende bewijsstukken op te vragen aan de gerechtsdeurwaarder.

Typefout in de ontwerptekst van art 1383/6, § 4, vierde lid Ger.W.: "" ipv "1309octies, § 1".

In datzelfde art 1383/6, § 4, vierde lid Ger.W. staat dat de vrederechter aan de deurwaarder een schorsend bericht in de zin van art. 1390octies, § 1 kan "vragen". Als dusdanig zou de gerechtsdeurwaarder die vraag dus eenvoudig naast zich neer kunnen leggen. Er moet dus bepaald worden dat de vrederechter de gerechtsdeurwaarder "het bevel kan geven" om het bericht op te stellen en te uploaden.

16) Artikel 16 : verzet tegen de beschikking van de vrederechter

Volgens het nieuwe art. 1383/6, § 7 Ger.W. zou de consument binnen een maand na de betekening van de beschikking van de vrederechter verzet kunnen doen bij verzoekschrift op tegenspraak.

Het is niet duidelijk of ook dat verzet elektronisch kan ingediend worden, of in dat geval de bijdrage in het Begrotingsfonds en het rolrecht verschuldigd zijn, of het instellen van het verzet de lopende

uitvoering schorst (zoals gesteld wordt op blz. 25 MvT) en of de vrederechter deze uitvoering mag doen schorsen (vgl. nieuw artikel 1390octies, §1 Ger.W.), enz.

Is er ook hoger beroep mogelijk wanneer het bedrag van de vordering voldoende hoog is?

17) Vermijden van proceskosten bij betwisting van de vordering

Uit het wetsontwerp blijkt niet dat de schuldenaar bij betwisting van de vordering of weigering van de IOS-procedure kan genieten van dezelfde vrijstelling van proceskosten.

Op deze manier wordt een consument die reden heeft om de vordering te betwisten (bv. hij betwist alleen onrechtmatige bedingen, of hij wil alleen ruimere afbetalingsfaciliteiten dan deze die de gerechtsdeurwaarder hem wil geven) sterk ontmoedigd om te betwisten en wordt zijn legitieme vraag naar een regelende, objectieve tussenkomst van de rechter gesanctioneerd in plaats van beloond. Dat druist in tegen het rechtvaardigheidsgevoel.

Het is ook strijdig met de doelstelling van het wetsontwerp (kostenbesparing) dat bij zelfs de minste betwisting opnieuw alle proceskosten verschuldigd zullen zijn (pro deobijdrage, rolrecht, rechtsplegingvergoeding) en zulks zelfs bovenop de kosten van de gerechtsdeurwaarder gemaakt in de voorafgaande controlefase. Met andere woorden: in het voorgestelde ontwerp wordt een betwisting nog duurder dan in de huidige klassieke procedure. Dat is niet verdedigbaar en het voorgestelde invorderingssysteem moet op dit punt herdacht worden.

18) Artikel 21: uploaden van het elektronisch dossier

Om de vrederechter toe te laten met kennis van zaken te beslissen over de gegrondheid van de vordering is het aangewezen de gerechtsdeurwaarde te verplichten om bij het uploaden van het dossier in voorkomend geval ook de reden van de betwisting van de vordering mee te delen.

19) Artikel 22: controle op de naleving van de nieuwe wet door de gerechtsdeurwaarders:

Aan de vrederechter wordt de mogelijkheid gegeven systematische tekortkomingen van gerechtsdeurwaarders te melden aan het auditoraat, bedoeld in artikel 535 van het Gerechtelijk Wetboek. Dit wetsartikel bepaalt enkel dat het directiecomité van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders tuchtzaken tegen haar leden behandelt, en verwijst niet naar een auditoraat. Het verwijst evenmin naar het strafbaar karakter, beschreven op blz. 29 MvT.

De vrederechters stellen zich vragen bij de effectiviteit van tucht- of strafrechtelijke klachten, en zijn eerder voorstander van een neutraal meldpunt waaraan de systematische tekortkomingen meegedeeld kunnen worden en waar de gerechtsdeurwaarders die de wet overtreden opgenomen worden in een publiek te consulteren lijst.

20) Artikel 25: kort geding ter beoordeling van de situatie van overmatige schuldenlast

Het is niet duidelijk hoe de kortgedingprocedure van het nieuwe art. 1390octies, § 6 Ger.W. bij de vrederechter opgestart wordt: bij dagvaarding? Bij verzoekschrift op tegenspraak? Elektronisch? Quid proceskosten?

Het voorontwerp bevat ook geen criteria voor de beoordeling van de staat van overmatige schuldenlast, en deze zijn absoluut onmisbaar om reden van rechtszekerheid. Het ontwerp moet aangevuld worden met deze -of minstens met een aantal- concrete criteria.

21) Artikel 28: het Centraal Register voor de digitale inleiding van de vordering

Het is voor het welslagen van de nieuwe invorderingsprocedure cruciaal (!) dat het platform voor de elektronische inleiding (en behandeling?) van de invorderingen van consumentenschulden vanaf dag 1 voldoende performant én gebruiksvriendelijk is.

De vrederechters hebben sinds de ingebruikname van het centraal register van de bescherming van personen (crbp) per 1 juni 2021 ervaring met de digitale inleiding van rechtsvorderingen in zaken van bewind. Het crbp is gekoppeld aan het Mach-systeem waarop alle vredegerichten van het land draaien: alle vorderingen krijgen er automatisch een rolnummer en een inschrijving met de juiste Machcode (nodig voor de statistieken en de werklastmeting) en alle oproepings- en kennisgevingsbrieven, alsook de modelteksten van vonnissen en beschikkingen zijn geïntegreerd in Mach en worden automatisch gegenereerd door Mach.

Het Machsysteem mag dan verouderd zijn, het bewijst op dit ogenblik zijn doeltreffendheid en is eenvoudig onmisbaar voor de werking van de vredegerichten.

Het op Mach aangesloten crbp werkt ondertussen al 2 jaar in de praktijk (in gebruik genomen op 1 juni 2021) en heeft zijn performantie bewezen, ook al is die nog voor verbetering vatbaar. Het elektronisch inleiden van rechtsvorderingen en het elektronisch behandelen daarvan bestaat vandaag dus reeds. Het kan technisch dan ook niet moeilijk zijn om de elektronische procedure van invordering van consumentenschulden eveneens via dit reeds bestaande en door de vredegerichten gekende en gebruikte platform te laten verlopen.

De vrederechters drukken de stellige hoop uit dat voor de voor gestelde invorderingsprocedure geen nieuw, afzonderlijk platform wordt ontwikkeld of dat er voor deze invorderingen niet aangesloten wordt op een reeds bestaand systeem dat niet compatibel is met het Machsysteem.

Zij zijn bijgevolg fel gekant tegen de integratie van de invorderingen van consumentenschulden in het Centraal Register, bedoeld door artikel 1394/27 van het Gerechtelijk Wetboek, dat allicht in van Mach afwijkende gebruikersvoorschriften zal voorzien, dat niet in de voormelde functionaliteiten van Mach voorziet en dat geheel losgekoppeld staat van de andere dossiers van de vredegerichten die door Mach beheerd worden.

Het is inderdaad essentieel dat de elektronische behandeling van rechtszaken gebeurt op informaticasystemen die door de overheid zelf ontwikkeld en beheerd worden en die in dezelfde functionaliteiten en dezelfde gebruikswijze voorzien als deze van het crbp. Zoals gezegd zijn de technologie, de hardware en de kennis van griffiers en magistraten daarvoor aanwezig en is de ontwikkeling van nieuwe systemen of het gebruik van niet-compatibele bestaande andere systemen niet alleen totaal ongewenst, maar ook niet nodig.

Het bovenstaande is een eerste advies van het bestuur van het K.V.V.P. Gezien het korte tijdsbestek waarbinnen het advies gevraagd werd heeft het KVVP zijn achterban hierover niet kunnen consulteren.

